

Anerkendelse. Den folkeejendommelige Værdi af det Navnestof, som paa denne Maade vil blive bragt frem, ikke mindre end Hensynet til en berettiget Slægtsfølelse tale for paa dette Omraade ikke at være for sparsom med at yde Statens Anerkendelse. Regeringen har derfor ogsaa ment at kunne gaa med til at aabne Afgang i et vist Omfang til Godkendelse af Tilnavne, der ere hentede fra den mødrene Slægt, nemlig naar Navnets Overførlighed allerede i Gerningen har vist sig ved, at Faderen har faaet det efter sin Hustru's Døds. Derimod mener man, at naar det Synspunkt, der ligger til Grund for denne Gruppens Anerkendelse, skal ske Fyldest, og naar Misbrug skal undgaaes, bør Forbringelsen ikke stilles lavere end til to Generationers Brug af Tilnavnet. Er Forholdet kun det, at den paagældende selv er kaldet med Tilnavnet, bør en konkret Prøvelse finde Sted, og Tilfældet altsaa være Genstand for Bevilling (§ 8), og det samme menes ogsaa at burde være Tilfældet med saadanne Tilnavne, der kun paa løsere eller fjærnere Maade end foranført have været knyttede til Bedkommendes fædrene eller mødrene Slægt.

Drages nu Grænsen saaledes som i Lovforslaget, saa at det sikres, at Navnet er et virkeligt Slægtsstavn og ikke blot et Personstavn, finder man paa den anden Side ikke, at Hensynet til andres Navneinteresser her bør kunne træde hindrende i Vejen. Det ses ogsaa, at Mindretallets Lovudkast kun anerkender en Undtagelse, nemlig at Tilnavnet „er blevet knyttet til paagældende eller hans Slægt ved Overførelse af en fremmed Slægts Familienavn eller arvede Tilnavn.“ Der er allerede foran henpeget paa de Banfælgigheder, som Anvendelsen af denne Regel vilde frembyde, og naar dertil kommer, at Regeringsforslaget, som nys bemærket, udelukker det Grundlag for Krav paa Tilnavnets Godkendelse, der bestaar i, at ifkun Personen selv har ført det — hvilket Tilfælde aabenbart mest vilde fremkalde Trang til Opstillingen af Undtagelsen — og at det ifølge de af Kommissionen tilvebragte Oplysninger maa antages kun at være aldeles undtagelsesvis, om det overhovedet forekommer, at et Tilnavn, som i øvrigt fyldestgøden i Lovforslaget opstillede Fordring, er opstaaet ved vilkaarlig Overførelse af Andemands Familienavn, turde ubetinget mest tale for at undvære hin Undtagelse. Det kan ogsaa her anføres, at Regeringen under de kirante Bevillingers Omraade i de sidste Aar har inddraget Tilfælde af den Art, om hvilken der her er Spørgsmaal, uden at Ulemper heraf har vist sig.

Det foreslaas dernæst tilladt 4) Gjeren

af en Ejendom at faa godkendt som Slægtsnavn det Navn, med hvilket Ejendommen almindelig er kaldet i den Tid, da den ejedes af hans to nærmeste Ascendenter eller af hans Hustrus to nærmeste Ascendenter. Værdien af denne Navnefølelse, der allerede har en vis Tilknytning i Cirkløret af 1828, og som ogsaa under de sidste Aars Forhandlinger i Rigsdagen har været fremdraget, anerkendes ogsaa af Kommissionen. Naar det anses for nødvendigt at udforme Kravet, saaledes som i Lovteksten siet, saa at det ikke er nok, at Ejendommen i Djebliffet kaldes med det paagældende Navn, er Grunden den, at der i andet Fald ikke i den bestaaende Retsorden (jfr. Blakat angaaende Forandring af Landejendommens Navne af 11te April 1821, særlig § 2) vilde være nogen tilstrækkelig Hindring for, at en Ejendomsbesidder, som ønskede at tilegne sig et ham ellers forment Navn, ved først at give sin Ejendom dette kunde forskaffe sig det. Saaledes som Reglen derimod ovenfor er affattet, vil det sikkert erkendes, at der ikke er Fare for, at berettigede Navneinteresser herved skulde tilfidesættes.

At der endelig 5) tillægges den frastilte Hustru Ret til at genoptage det hende som ugift tilkommende Slægtsnavn, forudsættes ikke at ville møde nogen Betænkelighed. For denne sidste Regel bør der derhos ikke gælde nogen Tidsgrænse i Modsætning til de foranstaaende Bestemmelser, der efter deres Natur og efter alt, hvad der hidtil er forudsat i denne Sag, maa være beregnede paa den Overgangstid, i hvilken den store Navnefornyelse i Befolkningen skulde fuldføres. I Overensstemmelse med Kommissionens Mindretal mener Ministeriet at kunne foreslaa denne Frist fastsat saa rundelig som indtil Aaret 1915.

Ligesom Navnebeviserne nu foreslaas udfærdigede uden Betaling, saaledes stilles der dernæst — samtidig med at det almindelige Bevillingsgebyr foreslaas afrundet fra 33 Kr. 66 Ø. til 30 Kr. — i § 8 Forslag om, at der i den ovennævnte Overgangstid, indtil 1915, uden Gebyr kan udfærdiges Bevilling til Navneforandring ikke blot for uforvante, men ogsaa for andre, naar de bære et af de Efternavne, hvis Endestabelse er — sen. Det vil erkendes, at der heri ligger et vigtigt Midde til Fuldstændiggørelse af de forud givne almindelige Regler for Navneforandring ved Navnebevis og til vidt-rækkende Opnaaelse af Reformens hele Formaal.

Det vil formentlig tillige erkendes, at der i det foreliggende Forslag er taget fuldt Hensyn til de Inter, der i Folketinget